

Ποιός θά 'μπορούς νά τοῦ πῆ
γιά τό σοφὸ του βήμα
πῶς; μιά φορὰ θ' ἀνατραπῆ
οἱ μᾶς Διπλῆς τὸ βῆμα;

Μεγάλος σαματᾶς
μέσα 'στουὺς Βουλευτᾶς,
ὡς ἀνωθιν προεῖρηκα.

Μὰ καί 'στὰ θεωρεῖα
ἴγινι φασαρία
γιὰ τὸν ἱεροκῆρυκα.

Κι' ἔλεγαν, μίο κέρο,
κι' ἐκεῖνα γιὰ τὸν Φλάρο,
κι' ἐγνώσθη τ' ἐνομὰ του οἱ μᾶς στιγμὴ καὶ μόνο,
κι' ἔλοι, βρε Περικλῆτο, τὸ πρόφραγ μὲ τὸνο.

Σ' ἔκαναν νὰ σαστίσης
τόσαι χειροκροτήσεις,
πολλῶν ζεφωνητᾶ
καὶ γέλοια δυνατᾶ.

Γιὰ τὸν Ντιντόν ἡ γλώσσα μας μὲ κόμπον ἔγαυρία,
Ντιντόν φωνάζουν κληρικοί,
Ντιντόν φωνάζουν λαϊκοί,
Ντιντόν Ντιντόν 'στὴν αἰθουσα, Ντιντόν 'στὰ θεωρεῖα.

Τότε δὴ τότε μὲ θυμόν,
ζυλένι κτριζέρη,
ὁ πληρεξούσιος ἡμῶν
ἰμούντζωζε τὸν Φλάρη.

Ο Φασουλῆς δὲν σιωπᾶ
περὶ τοῦ Φράγκου τοῦ παπᾶ.

'Ἐμουντζόθη διὰ γλώσσῃς
ὁ παπᾶς ὁ Δυτικός,
τῆς Βουλῆς καταγιλώσῃς,
ὅπως λέν, Ὀμηρικῶς.

Μέγας ὁ γέλοος τῆς Βουλῆς,
τριλλοῦ παπᾶ Βαγγιλία,
κι' ὁ Χρηίδης κι' ὁ Πουλῆς
ἀγνώσθησαν 'στὰ γέλοια.

Φαιδρότης γιὰ τὸ μουντζώμα μὲς 'στῆς Διπλῆς τὴν Χάβρα
κι' ὁ πῆρ Ντιντόν ἱέρασι κακὰ ψυχρὰ καὶ μαύρα.
Κι' ἔγελασα κι' ἐγὼ πολλὸ κι' ἀνέκραξα μὲ τόνου:
ὦ πῆρ Ντιντόν, ἀν καὶ μακρὸν τῆς γῆς τῶν Παρθενώνων,
εὐλόγει τοὺς πατέρας
οἱ σοβαράς ἡμέρας.

Κι' ἀν ὄντως ἔγρης κόπον νοῦ
ἱπεικῆς σ' αὐτοὺς φανοῦ,
καὶ μὴν τοὺς συνερῖζεσαι γιὰ γέλοια καὶ γιὰ σκώμματα
καὶ γιὰ χειροκροτήσεις,
καὶ μὴ πρὸς τὰ μουντζώματα
μὲ μουντζαῖς ἀπαντήσης.

Σύγγνωθι καὶ συχώρα
τοὺς ρητοράς μας τώρα,

κι' ἀν χωρατὸ κανένα
ἔπαυε καὶ γιὰ σένα,
μὰ γνώριζε πῶς 'στους καιροὺς αὐτῆς τῆς τρικυμίας
ἡμέρας διατρέχουσαν μεγάλῃς εὐθυμίας.

Παρακαλῶ σε, πῆρ Ντιντόν, ἀς μὲς δοθῆ συγγνώμη
γι' αὐτὴν τὴν εὐθυμία...
γεμάτα τὰ Ταμεία,
καὶ λὲν πῶς δὲν τὸ φάγαμε τὸ δάεινον ἀκόμη.

Π.— Μὰ τείνει τοῦτα ποῦ μοῦ λῆς, βρε Φασουλῆ χαλντούπη,
μὲ τοῦτον τὸν Φραγκόπαπα μοῦ 'γίνηκες κουνοῦπι.

Φ.— Παρντόν παρντόν,
ὦ πῆρ Ντιντόν.
Συγγνώμη πάρασκε κι' ἐμοί,
κι' ἀν ἡ ψυχὴ μας εὐθυμῆ,
πλὴν μᾶς πῶς ἱέρασαν τῆς θλίψεως οἱ χρόνοι —
κι' ὁ Τῶφφελ γιὰ τὸν Στόλο μας ὀργανισμοὺς σκαρῶνει.

Σὰν τὸν Ἀθέρωρ κι' ἄλλα δὲθ ζῆτει πολεμικὰ
ἀγιάκι μεγαλύτερα
καὶ σ' ὄπλισμὸ καλλίτερα,
πλὴν θλεῖ κι' ὄποδρῶρια κι' ἀντιτορπιλικὰ.

'Ὀργανισμοὺς Ἑγγλέζικους καὶ τέλειος καθ' ἑλα,
θλεῖ κι' ὄβιδες καὶ πυρά,
θλεῖ καὶ Σπίτσας καὶ Ψαρά
μὲ νῆα ποροβόλα.

Κι' ἐγὼ θαυμάζω, πῆρ Ντιντόν, τοῦ Τῶφφελ τὴν ἀφέλεια...
γκοντέμ! τὸ πόδι του πατεῖ,
καὶ σὺν Ἑγγλέζοις ἀπαίτει
Ναυστάθμους 'στὴν ἐντέλεια.

Κι' ὁ πρῶτος τῶν Ἀνορθωτῶν
ὀδράτ λέγει πρὸς αὐτόν.

Κυττάζει τοὺς ὀργανισμοὺς τοῦ Τῶφφελ καὶ διακρῶζει,
κι' ὁ Βενίζλος φαίνεται πῶς συμφωνεῖ μ' αὐτὰ,
οὐ μὴν κρυφίως μὲς 'στ' αὐτὶ τοῦ Τῶφφελ ψιθυρίζει
νὰ κἀν κι' ἕνα σγέδιο πῶς νὰ βῶρωμε λερτὰ.

Στόλους κι' ἐγὼ φαντάζομαι μεγάλους νύκτα 'μέρα
καὶ θελο Ντρήτων πρὸ πολλὰ κι' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα...
Καὶ κοιμισμένοι καὶ ζυνοῖς ἀπάνω 'στο κρεβάτι
φαντάζομαι τὴν θάλασσα μὲ κολλοσοὺς γιμνᾶτι,
καὶ βλέπω μὲς 'στο Φᾶληρο θεόρατα βατοῖλα
μὲ κάθε παπαρθῆλα.

Πόσαις φοραῖς πλανώμενος ἀπὸ τὰς παραλίας
δὲν ἀνεμῆσθη καταρῆς τὰ Ντρήτων τῆς Ἀγγλίας...
Πόσαις παρὰ θιν' ἄλλος δὲν ἀνεμῆσθη μόνος
τὰ θησαυροφυλάκια τῆς φίλης Ἀλβιόνος.

Κι' ὅπταν ζῆνοι στόλοι μ' ἰθαμῶναν μεγάλοι
πόσαις φοραῖς δὲν εἶπα μονάχος 'στ' ἀκρογιάλι:
'Ἀφοῦ γιὰ τὸν Λαυτέρη
λένε πῶς φῆμη χαιρεί
μεγάλῃ 'στὴν Ἀγγλία.

Τότε γιατί τὸν σκάνουν,
γιατὶ καμμιὰ δὲν κάνουν
οἱ τοῦτον εὐκολία;

Ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐπιπλα πολυτελῆ καὶ φίνα
πέρνουνε πόδι μόνον των καὶ ἔρχονται ἄσπιν Ἀθήνα.

Κι' ἀντὶ Ναυάρχους Τάφρνιαλ ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
νὰ στέλλουν ἰδὼ πέρα
ὀργανισμοὺς νὰ φτιαζοῦν γιὰ στολούς προσεχέας
τῆς μάννας τῆς πτωχῆς.

Ἄφου τὸν Βενιζέλο γιὰ φίλο τὸν γνωρίζουν,
κι' ἄφου κι' ὁ Βενιζέλος γιὰ τούτους λαχταρεῖ,
πῶς δύο τρία Νερήττωτ σὲ τούτον δὲν χαρίζουν
καὶ μερικαῖς στερίλαις γιὰ νὰ τὰ συντηρῆ;

Ἄμμ' τί τὴν θέλει τότε τέτοια ξερὴ φιλία
μαζὶ μὲ τὴν Ἀγγλία;
Ἄπὸ τοιούτους φίλους γιατί νὰ καμαρώνεται
καὶ νὰ τοὺς καμαρώνη,
ἀφου κι' ὁ φίλος Τάφρνιαλ ἀρχάν κοντὰν πληρώνεται
ἀντὶ νὰ μᾶς πληρώρη;

Ὅραθουν καθὼ φίλοι καὶ φιλικῶς νὰ δράσουν,
ἀμμ' τί; μὲ λόγια μόνον θέλουν νὰ τὸν περάσουν;
Φιλία, ποῦ μὲ λόγια μόνον αἱ φουσκάνει,
δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ καρδουνοσκάνει.

Φιλία μὲ τὰ λόγια ἑστὰ νερὸ μὲ πειράζει
κι' ὅσοι μὲς ἑστὴν τμητῆς,
κι' ὁ καπετὰν Λευτέρης μονάχος ἄς τὴν βράζῃ
νὰ πίνῃ τὸ ζουμί της.

Ποσάκις παρὰ τὴν ἀκτὴν καθήμενος ρεμβώθεις,
στολούς Ρωμηῶν δὲν ἀκάρωσα κι' ἐγὼ φαντασιώθεις,
κι' ἐπλάσα τρόπαια πολλὰ
μαζὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει...
ἀνάθεμά τα τὰ φίλα
κι' ἐκείνον ποῦ τὰ θέλει.

Ἐὰν θέμα τῆς ἡμέρας ἔχουν ὅλοι
τὰ μύμπιακα τὰ νὰ τοῦ Μπενάκη.

Φ.—Λοιπὸν ποῦ λὲς ὁ σὶρ Ντιντόν...

Π.—Σκασμός, φορογαϊδοῦρι.
Ἐδῶ σηκώνει τὸν ντουνητὸν μεγάλον νταβατοῦρι,
ἰδῶ τὸ γένος ἀπειλοῦν σπαθὴ φρικτῶν σφαγῶν,
κι' ἡ δράσις ἡ πολεμικὴ
ἀπὸ τὴν Τριπολιὸν ἰκαί
λένε πῶς μεταφέρεται πρὸς τὸ γλαυκὸν Αἰγαίον.

Ἐδῶ καὶ πάλι πάνοπλος ἡ δυστυχὴς ἡ Κρήτη
τὴν ἔνωσιν κηρύττει,
κι' ὅλοι φωνάζουν ἔνοσποιοι ὅτ' οὐ καθιστῶς ἀντίο,
καὶ σὺ, μαρφέ, μὸυ κοπανᾷς τὸν πέρ Ντιντόν;... πέρ ντιο!

Φ.—Σέρις πῶς συνετάραξαν τῆς δόξης τὸ κονάκι
κάποια καινούρια μύμπιακα τοῦ ρίκτου τοῦ Μπενάκη.
Κι' ἐπῆγα ἑστὴ Βουλή κι' ἐγὼ, κι' ἦταν θαρρῶ Δευτέρα,
ἰλιγγῶν κι' ἐπιπλήξωον πολυπαθῆς ἡμέρα.

Ὅλον τὸ Βουλευτήριον θεινῶς συνεικονεῖτο,
ἀλλ' ὁ κατηγορούμενος παρὼν ἰκαί δὲν ἦτο,
μὴ καὶ παρὼν ἂν ἦταν σ' αὐτὸ τὸ βασιεῖο
νομιζῶ πῶς ἀπόρασι δὲν εἶνε ἡ ἀπάντησιν.

Εἶναι τῆς πείρας ἀνθρώπος, κι' ἐγνώρισε καὶ ζέρει
πῶς μέγαν κόσμον ἡ σιγὴ καὶ ἑστῆς γαλιάντρικις φέρει,
κι' ἔργα καλὰ θεῖ ἡ Πατρις καὶ καθαράν καρδιάν,
κι' ὄχι πομπὰς ρητορικῆς καὶ λόγων ἀρεθιδιάν.

Ὁ κύριος Κορομηλᾶς, ποῦει πολλὰ προσόντα,
ἐκείνος ἀνεπλήρως προθύμως τὸν ἀπόντα,
κι' ἔκανε τὸν εὐτράπελο κι' ὀμίλησ' εὐτραπέλους...
ἴλλους γιὰ τὰ μύμπιακα θαρρῶ κι' ὁ Βενιζέλος.

Κι' εἶδα κι' ἐγὼ περίεργος, ξυλῆνι χλεμπονιάρη,
νὰ πέρνουσε ποδάρη
τραπέζια πολυπόδαρα, πολτρόνες, καναπέδες,
καὶ χάσκοντες τὰ κύτταρα οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες.

Περίεργος τὰ σταματῶ,
γιὰ ποῦ τὸ βάλανε; ῥωτῶ.
Εἴμαστε μόμπιλα τρανά, μ' ἀπήντησαν ἐκεῖσαι,
κι' ἀφήσαμε τὸν Πειραιῶ καὶ πᾶμα ὅσ' ἴνη Ἀθήνα.

Ἔμεις δὲν εἴμαστε κοινὰ, μαρῶτατο κρανίῳ,
γιὰ νὰ μᾶς ἰρυνήσουνε
καὶ νὰ μᾶς τελωνίσουνε
μῆσα ὅτ' Ὑλωνεῖο.

Κι' ἔτρεχαν γιὰ νὰ τὰ πιάσουν, Περικλέτο Λαζάρου,
Φαρισαιοὶ καὶ Τελῶναι.
Βγαίνει κόσμος θαμνωμένος ἀπὸ κάθε καφνεῖο,
καὶ φωνάζουν ὀλοένα:
πιάστε τὰ τὰ σκασιμένα,
ποῦ τὸ σκάσανε μὲ τρόπο μῆς' ἀπὸ τὸ Τελωνεῖο.

Ὅμως αὐτὰ, κεφάλαι,
ἰφάγανε πηλάλα,
καὶ βλέποντας ἴνα τρέχουν καταμεσοῦς τοῦ δρόμου
ἔπιπλα τῆς Εὐρώπης, ἴκανα τὸ σταυρὸ μου
μὲ τὸ δεξιὸ μου χερί καὶ μὲ τὰριστερὸ μου.

Κανένα δὲν ἰστάθηκε ὅτ' ὄδρῳ νὰ πιασθῆ,
τρέχουν τελωνοφύλακες καὶ λένε: σκαπιστὶ.
Κανένα δὲν ἰπάτατικε, μὲτ' ἴνα φουρνιμέντο,
κι' εἶδ' οἱ ἐκεῖ ὅτ' ὄν Πειραιῶ φωνάζουν: σκαριμέντο.

Π.—Μέγα τῆς Ἀνορθώσεως τὸ θαύμα, κοκκαλιάρη,
νὰ βλέπεις καὶ τὰ μόμπιλα νὰ πέρνουσε ποδάρη.
Ὅντως εὐδαίμων ἰποχῆ,
ποῦ πέρτουν τὰ καλά βροχῆ
καὶ πέρνουσε τῆφυγα ψυχῆ.

Φ.—Θαυματοργὸς Ἀνορθώσεως, βρὶ Περικλέτο χάχα,
νὰ βλέπεις καὶ τὰ μόμπιλα νὰ πέρνουσε μονάχα.

Π.—Οὐκοῦν τὰ κύτταρα κι' ἐγὼ τὸ παστρικὸ τοσανάκι,
ποῦ πῆγαν κι' ἰσταμάτησαν ὅσ' ἴνη πόρτα τοῦ Μπενάκη.

Φ.—Γιατὶ γιατί γιὰ μόμπιλα νὰ κάνουνε κουβέντα
κανούρια Παρλαμῆντα;
Κι' ἂν τῆς Εὐρώπης ἔπιπλα πολυτελῆ καὶ φῖνα
ἰπῆγαν, νὰ τελωνισθῶν γιὰ χάρι ὅσ' ἴνη Ἀθήνα,
ὁ κόσμος δὲν ἔγινε, μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις,
καὶ μήτε σὺ δὲν ἔπαυσε, Πατρίς, νὰ διαπρέπης.

Κὺρ Μανώλη, κὺρ ἀφίντη καὶ καλὸ παιδί,
μόμπιλα μεγάλα πῆρες καὶ παντοσιδή.
Κὺρ Μπενάκη, κὺρ Μανώλη,
πουχῆς καὶ λεφτά,
σοῦ ριχτήκαν οἱ θαυθολοὶ
ὅσ' ἴνη Διπλῆ γι' αὐτά.

Π.— Κι' εἶδα καμπόσους ὅσ' ἴνη Βουλῆ,
κολλῆγα φαμαρόνο,
γιὰ μόμπιλα πολυτελῆ
νὰ χρησιμεύουσι μόνο.

Κι' Ἀνορθώτης ἐρώτησα τὰ μάλα προσφιλεῖς
ἂν ἴθλων ἀτελώνιστοι ὅσ' ἴνη ἴδρας τῆς Βουλῆς.

Φ.—Εὐοί!.. γιὰ μόμπιλα καὶ φουρνιμένα
Διπλῆς κουβέντα
κι' ἄλιρ μπαλιέρ.

Ἀλ ντόνα εἰ μόμπιλε, κουλὶ πιουμ' ἄλ βέντο,
μῶστα ντ' ἀτσίντο
εἰ ντί πενεσίρ.

Π.— Ἐφαλα νόμους ἱερούς ἐν ἱερῷ μακιῶ,
κι' ἰκῶταξα δαμιόνια
καὶ Καλιμαξὶ Τελῶνια
ν' ἀρπάξουν πᾶν τὸ προστοχὸν μῆς' ἀπὸ Τελωνεῖα.
Κι' ὁ Φαρισαιοὶ ἔβλεπα φτῆνα νὰ τὴν γλυτῶνῃ
καὶ κάθε νόμος ἔισταξῆς ὅσ' ἴνη ῥάχη τοῦ Τελῶνῃ.

Τόσα χρόνια περπατοῦσα,
τὴν Ἀνορθώσεως ἔητοῦσα,
κι' ἰφάγανε φῖρι φῖρι
νὰ τὴν ἔρω μὲ τὸ κερὶ.

Τὴν ἴγρῆσα σὺν κουνεῖς καὶ σὺν κουτεντιάδης
ὀπόταν ἰξερῶταξοι μπροστά μου σὺν ζῆλῆσιον...
τὴν ἴγρῆσα ὅσ' ἴνη γόντα καθίνας Χηνιάδης
καθὼς τὸ πῆλαι κι' ἡ Διῶν τὸν ραδιῶν Ἀσκαῖνῃ.

Φ.—Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους, κουτσομπόλη,
ἴφρου μὲ νομοσχέδια μαρῶτησε πολλὰ,
πῆγῃ ὅσ' ἴνη Σπείταξῃ γιὰ νὰ ἔρῃ τὸν ἄλλο τὸν Μανώλη,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἀνίρρωσε κι' εἶναι πολὺ καλά.

Κι' ἐκεῖ ὅτ' ὄν Λεωνιδεῖον ὡς λέων ἰερυχῆθῃ
πρὸς ἰκλογίαν πῆλῃ
πεινῶντα, τουρτουριζόντα καὶ πλημμυροπαθῆ,
κι' ἔδουσε τοὺς ἰνεθάρρους μὲ τὴν Ἀνορθώσεωλα του,
μὰ πῆγῃ καὶ ὅσ' ἴνη Ἀθήνα νὰ πληροφορηθῆ
ἂν ὁ Ζαήμηξ ὅσ' ἴνη Χαγιῆ ὅ' ἀφήσῃ τὰ μαπούλα του.

(Μοναχὸς ὁ Φασουλῆς καὶ μετὰ τοῦ Περικλέτου
σύμφωνα μὲ τὸ σκοπὸ τραγουδεῖ τὸ Ρυγκολέτου).

Τώρα γιὰ μόμπιλα πῆρῃνε ντελιρίο
καθῖνα σκῖρι,
κάθε μωσαῖ.
Μπενάκη μόμπιλα, μεγάλος κρότος,
Μπενάκης πῶτος
κονεραναῖ.

Ἐκαὶ καμπόσους ποσεικῆλας,
μὰ ἄλλους λόγους ἀγγελαῖας.

Ὁ Δῖλατ Προμπονῆς, γιατρός τῆς κήλης ἐκ τῶν πρῶτων,
ποῦ μὲ τοὺς ἐπίδῃσους τοῦ μεγάλου κᾶνι κρότος.
Ἐπίδῃσοι μοναδικοὶ κατ' ἄπαν τὸ Βασίλειον,
κρῆντες ὡς θαυματοργοὶ κι' εἰς ἄλην τὴν ὀφῆλιον.
Εἰς τὴν ὀδὸν τοῦ Πειραιῶς ἄς τρέξῃ παρυσῆς
πρὸς εὐρεῖσι τοῦ Προμπονῆ καὶ κηλοπαθῆς.

Τὸ τρομερὸν Μαστίγιον, ὅπου ὅσ' ἴνη Κύπρον βγαίνει,
ἴφμερῃς σατυρικῆ κι' ὀλη στιχουργημένη.